

Р. Н. В. очерта въ своята идейна литература всички въпроси на българския живот. Между тях Ратничеството очерта съвсем кратко и еврейският въпрос. Но българският еврей, свикнали на пълна недосегаемост, смътнаха това за нещо ужасно. И съ характерната за расата им истерия започнаха истински морален терор. Изпратиха делегации на високи места, инспирираха редица статии въ чужди народнофронтовски и противобългарски печатъ, отправиха устни заплашвания и потикнаха плащанитъ отъ тяхъ партизански водачи да имъ съставятъ хвалебна за еврейството книга, която изпратиха бесплатно на хилядитъ български читалища.

Имаме доказателства, че тѣ ще продължатъ моралниятъ си тероръ, стаетре чрезъ купени хора, а отвѣтъ чрезъ международнитъ си връзки. И то съ единствената целъ да подирятъ сервилностъ и малодушие на официални места у насъ.

Неосведомени хора смътатъ, че у насъ нѣма еврейски въпросъ. Статистиката ни показва прѣко само 50,000 евреи. Косвено обаче, всрѣдъ други рубрики на чужденци, се намиратъ още около 35,000 евреи. Отъ нѣколко години въ България се влива цѣла рѣка отъ евреи. България е сега единствено убежище за тяхъ въ Европа. Тя е негласната Палестина, която се колонизирва съ планъ. Осведомете се въ Б. Н. В. за контингентитъ и компенсациитъ, прегледайте списъцитъ на търговскитъ представители, анализирайте Аяц. Д-ва, проследете голѣмитъ търгове на държавата, погледнете улицитъ на София на еврейски празникъ, наблюдавайте курортитъ, разпитайте търговци и индустриалци и ще видите, че 80% отъ стопанския ни животъ е въ тяхни раце и че бързо окупирватъ и останалата частъ. За корупцията, контрабандитъ и деморализацията да не говориме. Фактъ е, че стопанската ни независимостъ пропада и че ни опросиватъ и обхвадатъ национално като хидра. И макаръ, че Р. Н. В. написа за свои вътрешни цели само 8 страници, съ които иска само спиране на притока отъ нови евреи и вземане предвидъ чуждото поданство на вече дошли или родени тукъ евреи, и макаръ, че никой нищо не имъ е сторилъ, тѣ нападатъ безогледно. Целта имъ е ясна. Искатъ да задушатъ свободата ни да се грижимъ за България. Искатъ и за въ бададе да останатъ недосегаеми, дори когато ни унищожаватъ. У насъ може да се хули свободно всѣки заслужилъ българинъ и всѣка българска свѣтлина. Но опитайте се да напишете само една критична дума за тяхъ, и ще усетите до колко са ни завладяли. Ами какъто взематъ преднина, какво ще стане нататкъ? Каква ще бѣде съпротивителната ни сила въ време на война, щомъ като надъ $\frac{1}{3}$ отъ тяхъ са чужди поданици?

Разглезени до крайностъ и истерични по природа тѣ ще продължаватъ да заплашватъ нахално съ международнитъ си връзки. Но всащностъ съвсемъ не са толкова опасни.

Нека всички които носятъ и формална отговорностъ бѣдатъ проницателни и не се подаватъ на провокации.

Отъ Р. Н. В.

дава
вото

тамъ
есед-
най-
шия

сич-
кра-
?

и да
реди

ърде

тате
ваше
оего
ъ. А
като

ова-
н. Б.
и. Тѣ

РАЗГОВОРЪ ЗА Р. Н. Б.

Гражданинъ: Ето, че най-сетне ни се отдава случай, да разговаряме спокойно за Ратничеството за напредъка на Българщината.

Ратникъ: И азъ се радвамъ, че ще имамъ единъ добросъвестенъ и любознателенъ събеседникъ. Времето не ще отиде напразно щомъ като най-голѣмиятъ ни дългъ ще бжде предметъ на нашия разговоръ.

Г. — Миналиятъ пжтъ отрекохте изоснова всички днешни защитници на така наречената „демокрация“ у насъ. Вие противъ демокрацията ли сте?

Р. — Нима не изпълнихте обещанието си да прочетете нашето Вѣрую и нашиѣ Искания, преди да продължиме разговорътъ си днесъ?

Г. — Прочетохъ ги, разбира се, и то твърде внимателно. Четохъ ги дори нѣколко пжти.

Р. — Не разбирамъ тогава, защо ме питате дали Р. Н. Б. е противъ демокрацията. Не биваше да ми задавате този въпросъ, защото това което сте прочели, очертава ясно нашия свѣтогледъ. А той изключва демокрацията и като идея и като практика.

Г. — Така е, но днесъ не искамъ да разговаряме теоритично. Вѣрую, то и Исканията на Р. Н. Б. сж идеологично напълно издържани и цѣлостни. Тѣ

86833

ж 3010/
1947

даватъ пълна възможност на човѣкъ съ политическа и социална култура, да разбере точно идеята ви очертание. Тѣ сж и много добре написани. У насъ не е имало до сега организация съ така стройно и недвусмислено изградена идеология.

Р. — Не разбирамъ, какъ искате да разговаряме.

Г. — Ще ви кажа. Искамъ да Ви задамъ въпроси, но не отъ общо идеологично естество, а отъ по-конкретно естество. Имамъ нужда да засегна въпроси и подробности изъ нашата всѣкидневна действителностъ. И то така, както се слагатъ тѣзи въпроси въ разговоритѣ на повечето наши граждани. По този начинъ ще провѣря по-лесно дали добре разбирамъ Р. Н. Б. и ще се запозная още по-подробно съ него.

Р. — Това е и моегo желание. Мой ратнически дългъ е да запознавамъ всѣки добросъвестенъ българинъ, съ свѣтогледа на Р. Н. Б.

Г. — Нека се върнемъ тогава пакъ на моя въпросъ. Вие противъ демокрацията ли сте?

Р. — Да, ние сме противъ демокрацията, а сме за деофилията. Ние сме значи противъ народовластнето, а сме за народолюбieto.

Г. — Защо сте противъ демокрацията?

Р. — Защото е неприложима. Демокрацията, като идея, искаше да постави духовната аристокрация на чело на обществото. Всѣщностъ тя е давала на

практика винаги обратниятъ резултатъ. Тя е изваждала демагозитѣ и утайката на обществото, начело на държавата.

Г. — Нима демократичнитѣ управления на нѣкои напреднали народи, не сж имали начело блѣстящи мъже?

Р. — Има и такова нѣщо. Но при другъ редъ, сжщитѣ мъже щѣха да получатъ за сжтрудници не случайни хора, а дееспособни строители. И тогава тѣзи мъже щѣха много повече да направятъ. Всѣщностъ, обаче, демократичнитѣ управления на тѣзи напреднали народи не сж били демократични. Защото всрѣдъ тѣзи народи цари отдавна мълчаливата диктатура на почтенитѣ хора. И все пакъ, дори всрѣдъ тѣзи народи, така наречената демокрация умира въ наше време.

Г. — Какъ си обяснявате това странно явление? Не навлизаме ли само въ преходна епоха?

Р. — Обяснявамъ си го съ това, че демокрацията като идея изигра своята историческа роля и, че тя се изроди на практика въ демагогия и въ диктатура на множество диктаторчета. При това, животътъ на народитѣ стана много труденъ и сложенъ, а тя е безсилна не само да го оправи, но и да го запази.

Г. — Все пакъ човѣкътъ обича свободата.

Р. — Свобода ли? Че какво общо има практиката на демокрацията съ свободата? Защитнитѣ на демокрацията, приказватъ само за свобода. Помислете само за народнитѣ фронтове въ държавитѣ кждето ги има. На практика демокрацията по-

тиска свободата на събранията, на словото и на печата, а тѣ сж основата на нейната идеология. Демокрацията се самоуби.

Г. — Не може ли да се намѣри начинъ за запазване на демокрацията отъ израждане?

Р. — Не! Защото основната ѝ идея е утопия, която я задължава да борава непременно съ такова фалшиво срѣдство, което винаги и навсѣкжде я извежда на боклука. За да има народовластие, трѣбва пълна свобода на всѣки да агитира, трѣбватъ избори и трѣбва привидно поне болшинство отъ гласовѣ. Ето защо започватъ да играятъ роля не личноститѣ, а гласовѣтѣ. Но всичко хубаво въ свѣта е рѣдко и малобройно. Започне ли борбата за гласове, стига се веднага до наддаване съ неизпълними или вредни обещания, тѣлпата харесва най-безогледнитѣ и най-лъжливитѣ агитатори, дава имъ гласовѣтѣ си, а добросъвестнитѣ общественици оставатъ назадъ и биватъ отстранявани. Основната идея на демокрацията е утопия, която се е самозадължила да борава съ такива срѣдства, отъ които се изражда. Затова казахъ, че демокрацията се самоуби.

Г. — Смѣтате ли, че българскиятъ народъ, който е демократиченъ, ще се съгласи съ васъ?

Р. — Не е вѣрно, че българскиятъ народъ, чувствува като лъжедемократитѣ. Въ цѣлото си минало и въ своя битъ, той се е отвращавалъ отъ бездѣлници и отъ лъжци. Той се е стремѣлъ винаги да следва мъже, които го обичатъ, които сж способни и които вършатъ подвизи за него. Само чрезъ измама и заблуда е билъ той увличанъ отъ демагози. Въ семейството и въ селището си той следва способниятъ и силниятъ и той самъ създава йерархия. Днесъ народитѣ не искатъ вече красиви думи.

а искатъ духовни и материални блага. Та оставете приказката, че българинътъ билъ по природа демократиченъ въ онзи смисълъ, който е полезенъ на демагозитѣ.

Г. — Но демокрацията има подържници още въ много държави.

Р. — Ами въ Русия, Италия, Германия, Полша, Унгария, Австрия, Турция, Гърция, Югославия, Испания, Португалия, демокрацията ли управлява? Ами въ Белгия, Франция и Англия дори има вече силни фашистки движения. Ами американската демокрация, всщностъ демокрация ли е?

Г. — Подържниците на демокрацията отъ всички страни, се взаимно подкрепятъ. Тѣ се борятъ и още ще се борятъ.

Р. — Тъкмо това е една отъ причинитѣ поради която ние отричаме демокрацията. Тя е организирана интернационално и е съюзникъ на всички интернационалисти.

Като ратникъ, питамъ сега на свой редъ, защо тъкмо онѣзи държави, които искатъ да унищожатъ България, искатъ непременно да ни наложатъ демократични управления? Защо тъкмо тѣ искатъ да владѣе у насъ „демокрацията“? За да направятъ България по-силна ли? Защо всички пораженски течения, комунизъмътъ дори, подкрепятъ у насъ толкова демокрацията? За да изграждатъ националната ни мощъ ли?

Г. — Разбирамъ какво искате да ми кажете. Въ такъвъ случай Р. Н. Б. за диктатурата ли е?

Р. — Всѣки употребя думата диктатура така, както му изнася. Надъ Съветска Русия диктаторствува една петдесета часть само отъ населението, но за нашитѣ комунисти тамошната управа е идеална. Въ националсоциалистическа Германия управляватъ деветъ десети отъ нацията, но за нашитѣ комунисти управата тамъ е ужасна диктатура. Народнитѣ фронтове, кждето ги има, искатъ разтуряне на фашисткитѣ политически организации, което значи, че желаятъ диктатура. И „демокрацията“, както видѣхме, е скрита безотговорна диктатура. Изобщо, пораженцитѣ мразятъ диктатурата когато другъ я упражнява, но я защищаватъ, когато тѣ сж диктаторитѣ.

Г. — Организация като Р. Н. Б. сигурно има своя мѣрка. Кое споредъ васъ е вредно и кое е спасително?

Р. — Ние сме противъ диктатурата на отдѣлни лица, които не сж изнесени чрезъ борба отъ самата нация. Тѣ идватъ обикновено чрезъ капанъ, съ който затѣгатъ временно нацията, държатъ се съ тероръ, по-малко вършатъ, а повече рушатъ и после падатъ ненадейно.

Г. — Видѣхме вече и у насъ такива натрапници — диктатори. Използуваха нуждата да се прогонятъ партиитѣ и като си послужиха съ идеализма на други, грабнаха властта. Измаменитѣ идеалисти разбраха скоро заднитѣ родоотстъпнически мисли на натрапницитѣ и сами ги сринаха. А сега България изпрати изгнилото старо, но нѣма още трайното ново.

Р. — Точно така преценяваме и ние станалото. Затова се създаде Р. Н. Б. То е противъ такава натрапническа диктатура. Ние смѣтаме, че една национално будна и безупрѣчна срѣда трѣбва да понесе

единъ общъ националенъ свѣтогледъ. Следъ това тя трѣбва да поведе борбата отъ долу нагоре и да расте тѣй, както расте снѣжниятъ валякъ. И когато добие достатъчно морална, числена и организационна сила, тя е длѣжна да върже юларъ на поразиитѣ у насъ и да поведе Българщината въ строителски походъ. Тогава управлението ще се излѣчва като естествено последиствие отъ свѣтогледа на здравата часть на нацията.

Г. — Това е съвсемъ друго. До гуша ми бѣше дошло отъ мъгливитѣ обяснения за „авторитарна държава“. Помните ли по кое време оризилиха изразътъ „авторитарна държава“?

Р. — Разбира се. Не можеше иначе да стане. Натрапници искаха да се обѣркатъ съ фашизма. Започнеха ли обаче да обясняватъ „авторитарната държава“, стигаха до най-главнитѣ качества на фашизма, но пъкъ не смѣха да ги споменаватъ, защото тѣ сами не ги притежаваха. Затова по срѣдата на обясненията си започваха да мутолевятъ и „авторитарната държава“ потъваше въ мъгла.

Г. — Ами колко се мжчеха и мждруваха, за да намѣрятъ новото устройство на държавата?

Р. — Ако бѣха порасли отъ долу на горе, по пята на обществена борба и бѣха изнесени отъ значителна и будна часть на нацията, всичко щѣше да стане лесно. Въ жкъвъ случай устройството на държавата се постига безъ мжка. Защото строителитѣ ѝ иматъ основа, материалъ и идеенъ планъ.

Г. — Отъ онѣзи мутолевения, за които стана дума, на мнозина се обѣркаха понятията. За това спомага може би и бурната епоха, въ която жи-

вѣмъ. Обикновениятъ човѣкъ не може да следи дори промѣнитѣ, които ставатъ въ свѣта.

Р. — Но за тѣзи, които виждатъ, нѣщата станаха вече ясни. Време е всѣки да прогледа и да разбере, че за бждещето на нациитѣ се борятъ два голѣми свѣтогледа, отъ една страна болшевизмътъ, а отъ друга страна фашизмътъ или националсоциализмътъ. И двата свѣтогледа иматъ свое развитие, свои колосални центрове и гигантски ръководства. Както за другитѣ, които сж по срѣдата, така и за България, нѣма вече мѣсто по между имъ. Не виждате ли, че навсѣкжде междиннитѣ политически течения се опредѣлятъ вече къмъ едната или къмъ другата страна? Който се забави по срѣдата, ще изпраци между двата валяка.

Г. — Но и нациитѣ, които се управляватъ отъ нѣкой отъ двата свѣтогледа, не стоятъ на едно мѣсто. Нѣщата у тѣхъ се постоянно развиватъ. Не е ли по-добре да почакаме за да видимъ какво ще стане и следъ това да възприемемъ най-полезното?

Р. — Може ли единъ юноша да спрѣ развитието си и да чака какво ще направятъ възрастнитѣ, та после отъ единъ пжтъ да стане като нѣкой отъ тѣхъ? Нали ще ни изпреварятъ други нации въ изграждането на силата си и ще ни овладѣятъ? Обществено развитие не може да се преписва като урокъ. Освенъ това, единиятъ свѣтогледъ рови почвата подъ Българщината, а той може да се изтика само съ другиятъ свѣтогледъ. Идеи се гонятъ съ други идеи, а не съ тояга, както мислятъ нѣкои. Затова казахъ, че борбата, която се води сега въ свѣта е вече съвсемъ ясна.

Г. — Вие фашисти ли сте или сте националсоциалисти?

Р. — Въ основата си фашизмътъ и националсоциализмътъ сж едно и сжщо нѣщо. Тѣ произлизатъ отъ единъ и сжщъ новъ свѣтогледъ, споредъ който всѣка нация представя едно цѣлостно тѣло, което има нужда отъ правда, отъ мощъ и отъ пълна дисциплина, за да може да се развива планомерно въ посоката на своитѣ дарования и на своитѣ интереси

Г. — Нѣкои хора се стесняватъ да одобряватъ гласно този свѣтогледъ.

Р. — Има такива хора. Знаете ли, отъ кжде произлиза тѣхното стеснение? Пораженската печатна и устна агитация повтаря непрестанно, вече отъ петнадесетъ години, „фашистки банди“, „фашистки убийци“, „фашистки тероръ“ и други такива страшни думи. Съ това агитацията успѣ да втѣлпи на много наивници, че фашизмътъ е нѣщо страшно. Хулиганската агитация е много ефикасна всрѣдъ наивнитѣ хора. Като имъ повторишъ нѣщо петъ милиона пжти, то имъ се набива въ главитѣ. Затова срѣщате у насъ хора, които се стесняватъ да одобрятъ гласно този свѣтогледъ. Макаръ, че фашизмътъ направи, отъ опросѣлата нѣкога Италия, една истинска империя съ редъ и работа за всички и макаръ, че националсоциализмътъ въ Германия даде не само работа и хлѣбъ на всички, но имъ даде и възможность да се радватъ истински на живота.

Г. — Вие националсоциализмъ ли сте?

Р. — Ние сме Ратничество за напредъка на Българщината. По разбиранията си за нация и со-

циална правда, Р. Н. Б. е чиста българска проява на новия святогледъ, за който говорихме

Г. — Въ такъвъ случай Р. Н. Б. не е ли подражание?

Р. — Преди всичко споредъ този святогледъ нациитъ иматъ различни дарби, кечества и условия, та затова той не предписва една и сжща рецепта за всички нации. Другитъ подражаватъ. Комунизъмътъ, социалдемократизъмътъ и партизанитъ на демокрацията подражаватъ изцѣло и искатъ да прилагатъ навсѣкжде една и сжща рецепта.

Г. — Макаръ и да е подробностъ, но вашиятъ поздравъ съ ржка?

Р. — Той е старъ поздравъ на много народи. Това е единственото нѣщо на Р. Н. Б., което е общо съ формитъ на фашизма. Употрѣбяме го въ знакъ на това, че борбата срещу интернационалитъ рушители трѣбва да се води общо. Тѣ сж като екземитъ. Трѣбва да се чисти и последното имъ гнѣздо.

Ами сърпътъ и чукътъ и петолжната звезда на комуниститъ не сж ли подражателство? Ами знацитъ на социалдемократитъ? Маркисическия подѣления сж пълно папагалство. Тѣ повтарятъ машинално всѣка дума, която имъ се каже отъ интернационалитъ.

Ами зелениятъ интернационалъ на дружбашитъ какво е? Ами международното ржководство на народнитъ фронтове отъ толкова държави не е ли повече отъ подражание? Ами общиятъ имъ антифашистки поздравъ съ юрукъ?

Разберете, че има нѣща, като напримѣръ прекръстването или поздравянето съ сваляне на шапка или ржуването, или козируването въ всички войски, съ които не може да се прави демагогия,

защото е смѣшно. Противницитъ на Р. Н. Б. сж подражатели, а не ние.

Г. — Какъ смѣтате да действувате нататъкъ?

Р. — За разлика отъ партизанитъ ние смѣтаме, че идеи не могатъ да се преследватъ съ физическо насилие. Затова ние ще очистимъ България отъ пораженскитъ идеологии чрезъ идейна борба, като изтикваме рушителнитъ идеи съ нашата строителска идеология. Когато това се прилага съ умъ и знание, тогава полицията нѣма да бжде отклонявана въ нѣща, които тя сама не обича.

Г. — Та нима вие не ще прилагате и физически срѣдства за борба?

Р. — Физическа борба ще водимъ само срещу пораженскитъ тероръ и срещу платенитъ агенти на родоотстъпничеството.

Г. — Има ли нужда България отъ организация като Р. Н. Б.?

Р. — Щомъ като България има нужда отъ дисциплина, отъ социална правда и отъ национална мощъ, тогава тя има нужда и отъ Р. Н. Б.

Погледнете въ свѣтътъ и ще видите веднага, че само фашизмътъ и националсоциализъмътъ сж успѣли до сега да победятъ комунизма, социалдемократизма и пораженството изобщо. Защото ги надминаха въ идейностъ и организираностъ и защото сломиха терорътъ имъ чрезъ силата на нацията.

Наблюдавайте и у насъ, кои мразятъ най-много Р. Н. Б. и ще видите веднага, че пораженцитъ сж схванали вече кой ще имъ дойде дохока.

Г. — Идеята за социална правда всрѣдъ българитѣ е много силно застъпена въ Р. Н. Б.

Р. — Да. Основната идея на Р. Н. Б. е съчетанието на борбата за социална правда всрѣдъ българитѣ съ борбата за националната ни мощь.

Г. — Вие имате всъщностъ нѣщо общо и съ социализма.

Р. — Ако подъ социализмъ разбирате стремение къмъ социална правда, тогава имате право.

Г. — Че какво друго би могло да се разбира подъ думата социализмъ?

Р. — Та повечето хора разбиратъ подъ тази дума съвсемъ друго нѣщо. Тѣ разбиратъ задъ думата социализмъ, ту социалдемократическитѣ партии, ту комунизмътъ, ту марксизмътъ изобщо. Ето съ така разбиранитѣ социализмъ, не само, че нѣмаме нищо общо, но сме негови най-вѣрли врагове.

Г. — Това разбрахъ вече. Вие се борите срещу интернационализма и демагогията на този социализмъ. Той иска равенство и то още отъ времето на френската революция, а вие казвате „правда“. Изглежда, че лозунгитѣ „свобода, братство и равенство“ нѣматъ никакво значение за васъ.

Р. — Нѣматъ разбира се. Защото не сме демагози. Ами мислили ли сте нѣкога върху искането, свобода, братство и равенство? Задавали ли сте си въпросътъ, дали може да има едновременно и свобода и равенство?

Г. — Не съмъ си поставялъ до сега този въпросъ.

Р. — За насъ, обаче, той е единъ отъ важнитѣ въпроси. Щомъ има свобода, настѣпва неравенство, тѣй като алчнитѣ използватъ свободата си, за да грабятъ. А за да се махне неравенството, трѣбва да се отнеме свободата. И то не само на алчнитѣ, но и на онѣзи, които отъ незнание подкрепятъ или служатъ на алчнитѣ. Тѣй че да искашъ хемъ свобода, хемъ равенство, значи или самъ да се лъжешъ или други да мамешъ.

Г. — Това съпоставяне заслужава наистина внимание. То ни натѣква на старата истина, че хората сж били често пѣти мамени съ нагледъ идеални, но всъщностъ лъжовни лозунги.

Р. — Така е. Тѣлпитѣ, които правеха социалистическитѣ революции, викаха „равенство“, безъ да съзнаватъ, че отиватъ къмъ диктатура и тероръ. Но щомъ доведѣха веднажъ сами деспотизмътъ, той имъ стѣпваше на вратѣтъ и тѣ оставаха безпомощни. Помислете само за Съветска Русия. За свобода тамъ и дума не става. Ами за равенство? Какъ живѣятъ дипломатитѣ имъ, маршалитѣ имъ, комисаритѣ имъ и какъ живѣятъ работницитѣ и селянитѣ?

Г. — Отъ думитѣ Ви разбирамъ, че Р. Н. Б. отрича агитацията, съ нагледъ идеални, но измамливи обещания. Думата ни бѣше, обаче, за социалната правда всрѣдъ българитѣ, която е много силно застъпена въ идеологията на Р. Н. Б. Какво искате всъщностъ, като издигате лозунгътъ, „социална правда“?

Р. — За насъ е ясно, че социалната неправда убива здравето на значителна частъ отъ българитѣ.

и причинява тѣлесно омаломощаване на подрастващитѣ поколѣния. Тя не имъ дава възможность да развиватъ и духовнитѣ си дарби. Затова ние казваме, че социалната неправда убива физическата и духовната мощъ на нацията и че тя нарушава общобългарското съгласие.

Г. — Все пакъ у насъ не е толкова лошо, както другаде. Та не знамъ дали въ България може да се говори така остро за социална неправда.

Р. — Мнозина така мислятъ. Едни отъ тѣхъ сж сити, общуватъ само съ сити и не виждатъ другото. Когато имъ говорите установявате почти винаги, че наистина ситиятъ на гладниятъ не вѣрва. Други отъ тѣхъ, мислятъ искрено, че у насъ не е толкова лошо, защото не познаватъ действителността. Пъкъ и не е лесно да проучи човѣкъ условията на цѣла страна. И тъкмо това е дългътъ на нашата пропаганда. Тя отваря очитѣ на българитѣ.

Г. — Проучванията, които сте направили преди да напишете исканията си, до какви установения ви доведоха?

Р. — Ще отговоря съвсемъ кратко, защото само по този въпросъ бихме могли съ дни да разговаряме.

Преди всичко, надъ единъ милионъ наше планинско население, живѣе всрѣдъ истинска мизерия.

Едната четвъртъ отъ полското ни селско население е въ сжщото положение.

Отъ единъ и половина милиона наше градско население, най-малко триста хиляди души живѣятъ при лоши условия, недояждатъ и мизерствуватъ безъ никаква по-добра надежда за утре. Това сж повечето физически работници, занаятчии, дребни търговци, умствени работници и др. Пълната безработица засѣга

само въ градоветѣ много десетки хиляди души, повечето отъ които сж млади и работоспособни българи. Това е въ най-общи черти положението. Отъ него произлизатъ много отъ нашитѣ искания. Ние изоснова познаваме положението и можеме да докажеме установенията си съ данни.

Г. — Добре, вѣрвамъ. Но дори и да е така, не е ли това лошо социално състояние резултатъ на свѣтовни условия? Въ много страни има социални напасти. Можеме ли ние сами, при това състояние на свѣта, да отстраниме безработицата и мизерията, които посочихте?

Р. — Бждете увѣрени, че онѣзи, които сж длъжни да оправятъ работитѣ, се извиняватъ само съ свѣтовното положение. Защото сж безсилни. Не вѣрвайте, че причинитѣ сж външни. Ние не сме нито Америка, нито Германия. Тѣзи страни иматъ голѣми индустрии, нагласени за външни пазари и затова зависятъ до голѣма степенъ отъ чужбина. У насъ зачатитѣ сж много по-прости. Нашитѣ социални напасти сж резултатъ на социална слѣпота и на политическо безсилие. Страната ни пици за работа, но нѣма кой да тури редъ, да създаде планъ за работа, да тури оглавникъ на алчнитѣ себелюбци и да даде работа на всички. Мнозина не могатъ да си представятъ какво би могло да стане отъ България, само за нѣколко години. Сега не е до заблудителни агитации съ свобода и съ равенство, а България има нужда отъ планомѣрность, проникателность, дисциплина и справедливость. Отъ тѣхъ ще произлѣзе такава сила, която ще ни даде възможность да оправимъ лесно и външнитѣ си национални въпроси.

Г. — Кажете по-конкретно, какво би могло да се направи при днешнитѣ условия?

Р. — Въ такъв разговор не може да се очертае цѣлиятъ планъ. Но ще Ви кажа нѣколко, съвсемъ прости нагледъ, истини.

Ами почти всички данъчни декларации сж лъжливи и укриватъ истинския данъкъ. Та ако всички платеха честно данъкътъ си само за една година Вие не бихте познали приходитъ на Държавата. Това което сега става съ данъчните облагания е истинско престъпление.

Ами корупцията въ данъчните власти, която пресушава приходитъ на Държавата, която унищожава нѣкои честни данъкоплатци и която предава стопанството ни на чужденцитъ?

Ами ако се отстранѣха чужденцитъ и инородцитъ отъ стопанския животъ на страната, какво поле за стопанска дейность ще се освободи за българи?

Ами ако имаше контролъ надъ личния стопанси починъ и ако той бѣше принуденъ да заплаща справедливо трудътъ на работника?

Ами ако спекуланството и безредиято се отстранѣха, то при сжщитъ международни цени на земледѣлскитъ произведения, не щѣха ли селскитъ стопани повече да получатъ?

Ами ако държавата получаваше това, което и се пада, колко работа можеше да създаде?

Ами ако имаше бързо и безмилостно правосъдие за всички стопански и социални вредители, така ли щеше да бжде както е днесъ?

А това сж само нѣкои отъ първитъ мѣрки, които на всѣка цѣна трѣбва да се взематъ. Ето Ви нѣколко по-конкретни примѣра, които поискахте. Останалото ще имате възможность да намерите подробно въ нашата ратническа литература.

Г. — Все пакъ бихъ искалъ да чуж още нѣщо за вашитъ разбираня по отношение социалната правда.

Р. — Отъ нашето Вѣрую знаете, че споредъ Р. Н. Б. „работникъ е всѣки български гражданинъ,

който се труди и работи за материалното и духовното благосъстояние на нацията; негови врагове сж: спекуланта и марксиста, демагога и бездѣлника“.

Споредъ насъ, всѣки работникъ може и трѣбва да бжде поставенъ и насоченъ така, че като се заплати справедливо неговиятъ трудъ, да има добри жилищни и здравни условия, да може да отглежда физически и духовно здраво потомство съ национална и професионална цель въ живота и да има възможность да се ползува отъ придобивкитъ на националната и на общочовѣшката култура.

Първото ни искане е, работа за всѣки българинъ. Второто ни искане е, справедливо заплащане на неговия трудъ. Третото ни искане е, следъ като се постигнатъ първитъ две искания, да се работи непрестанно, планомерно и съ неотклонна упоритость за по-нататъшното подобрене на социалнитъ условия.

Г. — Ако се изпълнеха първитъ ви две искания, България би станала наистина примѣръ за всички.

Р. — Това сж основнитъ ни първи искания по отношение социалната правда у насъ. Има нѣкои, които непрестанно мждруватъ около екзистенциминимума и върху точнитъ форми на бждещитъ отношения. Тѣ ми напомнятъ онзи звездоброецъ, който като ходелъ и зяпалъ къмъ звездитъ, падналъ въ единъ кладенецъ, защото забравилъ да гледа предъ краката си.

Г. — Какво ви различава отъ цанковото движение?

Р. — Сжщото, което ни различава и отъ всички партии.

Г. — Движението не иска ли сжщото, което и вие искате?

Р. — Движението иска само властта и нѣма дори оформена идеология.

Г. — Та вие изкарвате движението за безидейна властогонска партия. Кое ви дава право да мислите така за движението?

Р. — На 1934. г. то се готвеше да вземе властта съ превратъ, но тъй като го изпревариха, то се обяви противъ превратаджийството.

То се създаде като противодружбашка организация, а води преговори не само съ другитѣ дружбаша, но дори съ предателитѣ отъ Пладне.

Презъ лѣтото на 1934 г., пъкъ и по-късно, то се обяви съ бюлетини противъ всички партии и твърдеше, че то не е партия и, че е противъ демокрацията, а отъ 1936 г. е въ съюзъ съ партиитѣ и съ бюлетини се бори за демокрация, парламентъ, народна воля и пр.

Понѣкога то се нарича националсоциализъмъ, но работническитѣ му синдикални организации сж явно подражание на марксихескитѣ синдикални организации, които се основаватъ на схващането, че нацията се дѣли на класи. А това противоречи изоснова на националсоциалистическия свѣтогледъ.

Движението се хвали често, че високо тачело националното ни достойнство, а презъ зимата 1936 — 1937 г. водачеството му направи сервилно поклонение въ Бѣлградъ и ходи въ Берлинъ да го хашладисватъ съ политически добродѣтели.

Ето защо, Р. Н. Б. смѣта движението за безидейно властогонство.

Г. — Все пакъ въ движението има много добри българи. И тѣхъ ли обвинявате въ властогонство?

Р. — Преди всичко трѣбва да имате предвидъ, че тѣзи добри българи сж влѣзли тамъ, когато у насъ нѣмаше по-добра политическа организация. Тѣ сж очаквали по-добро ржководство. Но въ ржководството на движението, преобладаватъ стари партизани, известни отъ миналото съ най-разнообразни схващания и нѣмащи нищо общо съ духа на новото време. И тъй като сж по-опитни и по-нахални, тѣ иматъ винаги преднина въ движението, а добритѣ българи оставатъ безъ значение и губятъ напразно силитѣ си.

Г. — Въ такъвъ случай не бѣше ли възможно да се влѣятъ всички добри българи въ движението и да го оправятъ отвжтре?

Р. — Ако това би било възможно, Р. Н. Б. не би се създадо. Ние сме дълбоко убедени, че такова вливане би било фатална грѣшка за Бѣлгария. Движението прилича досущъ на старитѣ партии и по своята пълна неорганизираностъ. Членоветѣ и подѣленията му въ София и провинцията сж свикнали вече на своеволна недисциплинираностъ. Та следъ безидейността, непостоянството и партизанската смѣсица въ ржководството, пълната неорганизираностъ е четвъртата отлика на движението отъ Р. Н. Б. При това положение би било истинска наивностъ ако си въобразяваме, че е възможно да се оправи движението отвжтре. Върѣдъ неговата бъркотия биха потѣнали и последнитѣ запаси отъ здрави бѣлгарски сили.

Г. — Мислите ли, че движението не ще играе вече никаква роля?

Р. — За сега то се разпада. Но може и да мине още веднажъ презъ властта. То нѣма друга роля освенъ да се бори демагогски, докато накрай загине заедно съ партизанството.

Г. — Казватъ, че Р. Н. Б. е антисемитска организация. Върно ли е това?

Р. — Р. Н. Б. е антивагабонтска и антиспекулантска организация. Та ако евреитѣ сами смѣтатъ, че принадлежатъ къмъ тѣзи категории, тогава иматъ право да ни наричатъ антисемити.

Г. — Но все пакъ вие ги споменавате въ „Исканията“ си и имате нѣщо противъ тѣхъ. Какво искате?

Р. — Евреитѣ въ България съставятъ 1% отъ населението, а владѣятъ 80% отъ вносната и износната търговия, $\frac{2}{3}$ отъ банковия капиталъ, повече отъ половината индустрия и 95% отъ представителството за търговия и информация. Ние искаме българското народно стопанство да принадлежи на българитѣ.

Г. — Не е ли все едно дали българи или евреи владѣятъ стопанскитѣ ни животъ щомъ като и евреитѣ работятъ въ България?

Р. — Разбира се, че не е все едно. Отъ тѣзи 80% отъ нашия стопански животъ, които евреитѣ държатъ, петдесетѣ на сто, сж въ ржцетѣ на евреи чужди поданици. Защо не ставатъ български поданици? За да имъ е по-лесно и за да сж свободни да се изхлузятъ, когато за България настѣпятъ опасни времена. А това значи, че когато единъ денъ България ще има нужда да събере цѣлата си съпротивителна сила, евреитѣ ще изтеглятъ изъ тѣлото ѝ по-големата частъ отъ стопанската ѝ сила. Затова не е все едно кой ржководи стопанството на една държава. А за тѣхъ е все едно кой владѣе територията въ която търгуватъ.

Г. — Нима нашитѣ евреи не се държаха достойно презъ време на войната?

Р. — Имаше и добри бойци измежду тѣхъ, но много малко и затова Главната квартира предприемаше еврейски чистки изъ страната. Пъкъ и малкото жертви, които дадоха, тѣ ни вѣвиратъ постоянно въ очитѣ, за да защитятъ спекуланството си. А освенъ това бива ли заради отдѣлни добри евреи да се откажемъ отъ цѣлия си стопански животъ? Тукъ не е работа до лични отношения, а до национални отношения.

Г. — Знаете ли каква мизерия има и всрѣдъ еврейскитѣ срѣди?

Р. — И всрѣдъ тѣхъ има, разбира се, мизерия. Та има ли на земята народъ всрѣдъ който нѣма бедствуващи хора? Но все пакъ осемдесетѣ хиляди евреи въ България владѣятъ три четвърти отъ стопанския ни животъ.

Г. — Евреитѣ казватъ, че въ страни като България, кждето нѣматъ достѣпъ въ държавнитѣ служби, не имъ остава друго освенъ да се занимаватъ съ търговия и финанси.

Р. — Ако добре наблюдавате, ще видите, че тѣ непрестанно проникватъ и въ културния ни животъ. Стопанската имъ сила имъ отваря непрестанно пжтъ и въ културния животъ. Нахлуването имъ въ него е очевидно и бързо.

Г. — Вредно ли е, ако единъ даровитъ народъ участвува въ културния ни животъ?

Р. — Вредно е, защото въ изкуствата и въ науката тѣ отклоняватъ националното ни дарование и го насочватъ въ пѣтища по които то не може да се развива. А въ обществения ни животъ подкрепятъ всички лъжедемократични и интернационалистични течения, защото отговарятъ на тѣхнитѣ интереси. Вижте какво стана въ Германия. Евреи, които до вчера се хвалѣха съ германски патриотизъмъ, се превърнаха, щомъ като ги натиснаха, въ най-лоши подстрекатели срещу Германия. Дори съветска Русия ги отстранява, защото я втикатъ въ свои пѣтища.

Г. — Но не сж ли иначе мораленъ и трудолюбивъ народъ?

Р. — Тѣ сж морални, но за себе си. Тѣ корумпиратъ държавната администрация и най-вече данъчнитѣ, митнишкитѣ и финансовитѣ служби. Тѣ прелъстяватъ съ пари и български момичета, като почватъ отъ пършивитѣ хайлайфски срѣди и свършватъ съ селскитѣ моми, тѣхни слугини.

Тѣ сж наистина трудолюбиви, но пакъ за себе си, защото използватъ българскитѣ трудъ, даватъ работа най-напредъ на свои хора, а не ще помогнатъ на държавата, когато тя ще има най-много нужда.

Г. — Какво искате тогава по отношение на евреитѣ?

Р. — Ние искаме хато първа мѣрка да се прекрати силниятъ притисък на чужди евреи у насъ и да се отстранятъ напълно отъ стопанския животъ на страната евреитѣ — чужди поданици. Следъ това искаме да си отидатъ всички евреи, които не сж раждани въ България, както и онѣзи, които сж родени у насъ, но сж станали чужди поданици. За останалитѣ евреи искаме такива мѣрки, които ще

ги заставятъ да спазватъ духовнитѣ и материалнитѣ интереси на България.

Г. — Ами защо евреитѣ ви наричатъ тогава безогледни антисемити?

Р. — Защото сж толкова свѣрхчувствителни, че не понасятъ и най-малката критика. Ако закачишъ единъ въ Австралия, отъ Канада започватъ да пицятъ. Въ България не остана нищо необругано, но само за тѣхъ не може да се продума.

Г. — Толкова ли сж организирани нашитѣ евреи, че така добре се защищаватъ?

Р. — Преди всичко, бързата имъ защита произлиза отъ силния имъ инстинктъ за самосъхранение. Докато българинътъ нехае предъ голѣми опасности и чака поразията да стигне до кожата му, евреинътъ започва да пици щомъ се продума само за опасностъ.

А освенъ това тѣ сж много организирани. У насъ тѣ иматъ свои общини, ционистически организации, спортни клубове, читалища, болници, професионални организации, бенеберитски ложи и дори дружество на бойци, което е раздѣлило София на райони за физическа борба. Тѣ сж се развили до състоянието на държава всрѣдъ нашата държава. На курортъ дори не може да се отиде отъ тѣхъ, а сж готови всѣки моментъ да писнатъ, ако не одобришъ всичко що вършатъ.

Г. — Щомъ като сж такива, не е ли опасно да ги закачаме? Нѣма ли да надуютъ свѣтовното еврейство и да смажатъ България?

Р. — Такава заплаха е крайно обидна за всѣки българинъ. Та нима България, която имаше куражъ

да воюва срещу Русия, Англия, Франция и още 33 държави едновременно, сега трѣбва да капитулира безусловно предъ еврейството? Ние бихме предпочели да умремъ, отколкото да се признаеме за безмълвна колония на еврейството. Въ действителность работата не е толкова страшна.

Г. — Но вие съвсемъ не сте погромаджии и наистина не разбирамъ писъкътъ на евреитѣ срещу васъ! Защо не имъ обясните положението?

Р. — Защото е безполезно. Ако бѣха умни тѣ трѣбваше да се радватъ, че еврейскиятъ въпросъ се подига у насъ отъ една толкова марална срѣда, каквата е Р. Н. Б. Ние нѣма да допуснемъ да биятъ семкаджиитѣ, а голѣмитѣ спекуланти да се ширятъ, както биха направили други, нагледъ български, а всжщность изнудвачески организации. Ние искаме да вържеме злото за рогата безъ да закачаме невиннитѣ. Но евреитѣ и това не могатъ да разбератъ.

Г. — Та нима евреитѣ не биха били съгласни да взематъ сами нѣкои мѣрки, да спратъ притока на нови евреи, да изпратятъ новодошлитѣ и да престанатъ да прекаляватъ?

Р. — Не, тѣ и това сами не ще направятъ. Защото споредъ единъ отъ най-добритѣ имъ познавачи, тѣ иматъ трагичното свойство сами да развалятъ гнѣздата си. Когато Испания ги изгони, Полша ги прие съ отворени обятия, но тѣ прекалиха като я завладѣха и я направиха антисемитска. Когато Русия ги гонеше, Германия ги прие, но тѣ ѝ се качиха на главата, та и тя стана антисемитска. Когато Съветска Русия ги прие и издигна, тѣ и нея повлѣкоха, та сега дори болшевицитѣ ги стрелятъ. Тѣ иматъ трагичната дарба да прекаляватъ и сами да

не могатъ да спиратъ докато не си развалятъ гнѣздото. Затова не вѣрваме, че и въ България сами ще се стрѣснатъ.

Г. — Споредъ васъ тогава, какво трѣбва да се направи?

Р. — Преди всичко по отношение на евреитѣ трѣбва да помнимъ, че тѣ приличатъ на бръшляна. Нѣма по-зелена и по красива гора отъ тази, чиито дървета сж осукани съ бръшлянъ. Но макаръ, че изглежда красива, едни отъ дърветата ѝ сж вече изсъхнали, а другитѣ съхнатъ постепенно. Защото и бръшляна, както и евреитѣ има нужда отъ хазаинъ, който съ мжка да тегли отъ земята храна и съ твърдостъ да се бори срещу буритѣ, та тогава и за негова смѣтка да развива той дарбитѣ си. И то толкова прекалено, че уморява собствениятъ си хазаинъ. На такава гора прилича единъ народъ, който е осуканъ отъ евреи.

На второ мѣсто, трѣбва да развиемъ у българина съзнанието да подѣржа братята си тѣй, както евреитѣ себе си подѣржатъ.

Но тѣй като безъ срѣдствата на държавата това съзнание не може да се втѣлпи, трѣбва да се боримъ да създадемъ една мощна и справедлива българска държава, която ще пази интереситѣ на Българщината.

Г. — И азъ съмъ съгласенъ съ васъ, но не разбирамъ защо представятъ Р. Н. Б. като проста антисемитска срѣда?

Р. — За насъ това е много ясно. Защото не само евреитѣ, но и марксиститѣ и лѣжедемократичнитѣ партизани искатъ да ни омаловажатъ предъ обществото. Тѣ пуцатъ слухътъ, че сме проста антисемитска срѣда, отъ рода на тѣзи организации,

които се компрометираха въ миналото и по този начин да ни изложатъ и увредятъ.

Но не ще успѣятъ. Исканията на Р. Н. Б. обхващатъ цѣлиятъ български животъ и тъй като въсредъ него съществува и еврейски въпросъ, то ние и него засѣгаме. „България за българитѣ“, искаме ние и никакви кръсъци и клюки не ще ни спратъ.

Г. — Вие казвате, че Р. Н. Б. цели да създаде и втѣлпи въсредъ българитѣ единъ новъ общобългарски свѣтогледъ, та отъ този свѣтогледъ да се яви като логична последица едно спасително управление, което ще развие силитѣ на българската нация. Отъ това разбирамъ, че вие сте противъ диктатурата на отдѣлни натрапници. Смѣтате ли, че ще успѣете безъ съдействието на Земледѣлския съюзъ и на неговитѣ подѣления?

Р. — Една отъ най-отвратителнитѣ заблуди на партизанската ни интелигенция е, че Земледѣлския съюзъ билъ представлялъ българското селячество. Който не обича българското селячество да отиде въ лудница. То е източникъ и основа на българщината и за него главно се боримъ. А Земледѣлскиятъ съюзъ е съвсемъ друго нѣщо.

Г. — Какво е той споредъ Р. Н. Б.?

Р. — Земледѣлскиятъ съюзъ е основанъ отъ идеалисти като съсловна организация. Тѣзи идеалисти сж били ученици на социализма и затова сж създали З. с. на фалшивото социалистическо схващане за класовото раздѣление на нацията и обществото. А тъкмо това противоречи изоснова на нашия свѣтогледъ.

Тѣй като основателитѣ — идеалисти, поставиха З. с. на съсловна и демократична почва, дѣлото имъ се изроди въ демагогия и тѣ бидоха изтикани веднага отъ шарлатани — демагози. И така З. с. се превърна на дружбащина. Целта на основателитѣ бѣше да се повѣри България на морални хора, а З. с. отиде въ ржцетѣ на престѣпници и нехранимайковци.

Г. — Но Вие каточели прекалявате съ тѣзи думи!

Р. — Добре. Напишете си тогава списъкътъ на всички водачи на З. с. отъ 1916 г. до сега и си припомнете следъ това кой отъ тѣхъ какво е вършилъ. Ще видите, че това е списъкъ на родоотстъпници, на грабители на държавни срдства и на тъмни демагози. Доказани и отъ правосъдието ни.

Г. — Какъ да си обясниме тогава, че толкова много български селяци ги следваха въ миналото?

Р. — Партизанската бъркотия бѣше действителностъ и българскитѣ селяни трѣбваше да взематъ становище и да си нареждатъ работитѣ. Тѣ бѣха длъжни да избиратъ между партизани, които всички лъжеха. И мнозина като се питаха за кого да гласуватъ си отговаряха: „азъ съмъ земледѣлецъ, ще гласувамъ за земледѣлцитѣ“. Ето какъ демагогски избраното име на съюза, послужи за заблуда на честнитѣ български селяни.

Г. — Та нима нѣмаше нито единъ честенъ водачъ въсредъ ржковсдителитѣ на З. с.?

Р. — Въ връзка тъкмо съ този въпросъ ние сме стигнали до най-срамното състояние на едно

общество. Ние стигнахме до тамъ, че да ни казватъ: защо не удобрявате еди кой си за министъръ, той е честенъ човѣкъ? Каточели ние сме толкова безчестна нация, че трѣбва да сме доволни когато ни посочатъ единъ честенъ човѣкъ. Та българскиятъ народъ се състои отъ честни хора. У насъ на село не се сродяватъ дори съ нечестни хора. Честността е условие за всѣки човѣкъ. Отъ тамъ нататкъ трѣбва да започватъ качествата на общественика. Водачтъ трѣбва да бжде не само честенъ, но уменъ, трудолюбивъ и жертвоготовъ. Ето тъкмо това срамно положение, да искатъ отъ насъ да бждеме доволни, когато ни кажатъ само, че нѣкой не е кралъ, е дѣло главно на дружбащината.

Г. — Мислите ли, че ще можеме да се отървеме така лесно отъ дружбащината?

Р. — Ние трѣбва да се отървеме отъ нея. Въ случая не става дума за трудни и за лесни работи, а става дума за нѣща отъ които зависи животътъ на България и които трѣбва на всѣка цѣна да се извършатъ.

Дружбащината е чисто българско явление. Само ние допуснахме да се създадатъ у насъ партии, които служатъ явно на съседни държави и които се плащатъ отъ чужбина. Ржководството на дружбащината гъмжи отъ тъмни хора. Едни отъ тѣхъ сж предателствували, други още предателствуватъ, трети сж получавали или още получаватъ пари отъ чужбина, а мнозина сж готови да служатъ на всѣки, който би имъ заплатилъ. Това ржководство събира и организира хулиганството у насъ и е готово да заработи съ всички сръдства на демагогията за да извади наново утайката на обществото на чело на държавата.

Затова дружбащината трѣбва изцѣло да се изкорени отъ нашия животъ.

Г. — Но Вие ми казвате, какво трѣбва да стане, а азъ попитахъ дали това може да стане?

Р. — Ние дълбоко вѣрваме, че това може лесно да стане и то съ следнитѣ сръдства.

Първо, като разкриваме истинския образъ и престѣпността на селскитѣ лъжеводители предъ обществото.

Второ, като дадемъ на това общество да разбере, че никой не може да общува безнаказано съ родоотстѣпници и че между честта и безчестieto има ясна граница.

И трето, като разтуримъ гнѣздата на родоотстѣпническитѣ селски лъжеводители. Тѣзи гнѣзда сж свити изъ градоветѣ и най-вече въ София. Ние знаеме кжде сж тѣзи гнѣзда, ние познаваме и птицитѣ, които долитатъ и отлитатъ отъ тѣхъ и затова ще разтуриме гнѣздата, ще прогониме птицитѣ и не ще ги оставяме вече да измѣтватъ нови свои потомци. За Р. Н. Б. това дѣло е националенъ дългъ и не ще пожали нищо за да го изпълни. Затова то ще бжде за насъ лесно.

Г. — Значи вие не бихте приели никакво съприкосновение съ кое и да е подѣление на Земледѣлския съюзъ?

Р. — Въ никакъвъ случай! Ние отричаме безогледно всѣко общодѣлство съ когото и да било. Съ идеалитѣ и интереситѣ на нацията не може да се търгува. Тѣ не търпятъ морални компромиси. И най-малкото съприкосновение съ злото е заразително и хлѣзгаво. Затова и съ дружбащината, която е изградена на маркисческа класова основа, която се изроди въ демагогия и поражение и която е станала източникъ на национални поражения, ние не можемъ да се съприкосновяваме. Напротивъ, тя е единъ отъ най-голѣмитѣ врагове на Българщината и затова Р. Н. Б. ще се бори за да я затрие.

Г. — Отъ това, което научихъ отъ Васъ, разбирамъ, че вие целите почти сжщото, което целятъ сегашнитъ безпартийни правителства. Предполагамъ, че сте доволни отъ тѣхъ и, че ще искате да продължи този начинъ на управление.

Р. — Но Вие наистина ме очудвате! Следъ като сте чели нашето Вѣрую и нашитъ Искания и следъ като Ви дадохъ толкова обяснения, все още ми задавате въпроси, отъ които разбирамъ, че още не сте схванали най-сжщественото отъ свѣтогледа на Р. Н. Б. Иначе не бихте ми задали този въпросъ.

Г. — И отъ този ли начинъ на управление не сте доволни?

Р. — Нека Ви припомня тогава нѣколко основни истини. Въ природата всичко расте отъ долу на горе. Помислете за тревитъ, за горитъ и за планинитъ дори. И въ обикновеното строителство става така. Постройкитъ се издигатъ отъ долу на горе. Така е и въ социалния животъ. Политическитъ сгради се строятъ отъ долу на горе. Казахъ Ви и по-рано, че когато една здрава обществена сръда понесе едно схващане, тя расте отъ долу на горе, обхваща обществото и тогава управлението се явява като последица на това схващане. То има тогава непоклатима основа и разпорежданията му се налагатъ чрезъ моралната сила на здравата частъ отъ обществото. Погледнете на сегашна Германия. И най-болезненитъ мѣрки се приематъ отъ всички сърадностъ, защото всички мислятъ като правителството или пъкъ му вѣрватъ. А малцината, които искатъ да пречатъ, не смѣятъ да дигнатъ ржка, защото обществото не имъ дава да мръднатъ.

Г. — Сегашнитъ ни правителства какво представятъ споредъ васъ?

Р. — Тѣ се състоятъ отъ по нѣколцина хора, които се мжчатъ да управляватъ. Управлението имъ е обикновена административна диктатура. Въ най-добрия случай, то може да доведе само до прилично администриране на държавната машина.

Г. — Че какво друго има да върши едно управление, освенъ да управлява държавнитъ учреждения?

Р. — И такъвъ въпросъ не очаквахъ. Та Вие неусетно мислите като марксистъ! Управляването на държавната машина засѣга само материалната страна отъ живота на нацията. Ами духовната страна, която е по-важна, кжде остава? Кой ще се грижи за нея? Въ наше време нациитъ една по една, мобилизирватъ до небивали размѣри духътъ си. Тѣ живѣятъ непрестанно съ голѣми идеали, изграждатъ съ всички сръдства една невиджана солидарностъ и съ това свое духовно напрежение добиватъ сили да творятъ материални блага. А Вие сте доволни ако само държавната машина би била управлявана правилно. Партизанството завежда едно низко национално съзнание и пълно духовно безредие, всрѣдъ което седимъ и до днесъ, а това е крайно опасно. Трѣбва да се бърза и съ духовното ни изграждане.

Г. — Но нали имаме училищна система и отдѣлни добри българи, които работятъ. Не напредваме ли и въ духовно отношение?

Р. — Преди всичко, трѣбва да Ви посоча дейността на родоотстъпничеството. Тя не е спрѣла. Пладнярството, звенарството, комунизъмътъ социалдемократизъмътъ и партизанството, подравятъ непрестанно българскиятъ духъ. И тѣ могатъ да се похвалятъ, че напредватъ. Кой ги забира? Могатъ ли да бждатъ спрѣни само съ административни мѣрки? Тѣ могатъ да бждатъ унищожени само съ

идейна борба, а управления като днешнитѣ и да искатъ не могатъ да я водятъ.

Имали сме просвѣтна система. Точно тази система не е още отървана отъ социалистическо преподаване и отъ социалистически учебници, а училищата ни могатъ да засвѣтятъ отъ националенъ огънь. Имали сме отдѣлни национални деятели. Тѣ работятъ, обаче, откъснато единъ отъ другъ, въ трудни условия и почти безъ срѣдства, а родоотстъпничеството е организирано и богато платено отъ чужбина.

Ако България живѣеше сама за себе си, въ международна робинзонада, можехме да се успокояваме, че българскиятъ народъ ще се самоочисти съ време. Ние обаче, преживѣваме едно голѣмо състезание на нациитѣ и затова сега не се пита дали напредваме или не, а се пита съ каква бързина напредваме и дали напредваме съ по-голѣма бързина отъ противницитѣ си. За духовното ни строителство бихме могли много да сторимъ и сигурно да изпревариме другитѣ. Тази най-важна работа не иска пари, а съзнание и любовъ и ще ни даде сили за материално строителство.

Ето защо, не сме доволни отъ управления като сегашното. Тѣ не сж порастнали отъ долу нагоре, а сж увиснали на върха на националния джбъ, та не могатъ да го теглятъ въ растежъ на горе.

Г. — Все пакъ днесъ е по-добре отколкото бѣше презъ партизанско време.

Р. — Но нали Ви изтъкнахъ, че дългътъ ни не се състои въ това да се задоволимъ само съ обстоятелството, че сме малко по-добре отъ вчера, а той се състои въ това, да постигнемъ възможниятъ най-бързъ напредъкъ. Управления като днешното, не само че не могатъ да ни възвисятъ духовно, но и това, което могатъ да направятъ, го правятъ фатално бавно.

Г. — Азъ обаче, виждамъ, че тѣ потискатъ и унищожаватъ партизанството. Това не е ли полезно?

Р. — Вѣрно е, че партизанството боледува и че дори гласоподавателитѣ го осждиха въ нѣкои избори, но такива правителства не могатъ да го унищожатъ. Срещу нѣколкото души отъ върха на управлението, се борятъ все пакъ нѣколко хиляди закоравѣли партизани, съ клюки, интриги, бюлетини, писма и други срѣдства и за да ударятъ правителството, агитиратъ срещу всѣка негова работа, хулятъ Царъ и войска и всичко, което имъ падне. На това организирано хулиганство може да дойде дѫхаки само една организирана сила, порасла отъ долу на горе. Иначе, рано или късно, опосталѣлото партизанство, ще се провре и наново ще обхване държавата. Тѣй че не е достатъчно само да пречишъ на партизанството, но трѣбва да изградишъ строителска обществена сила, а тъкмо това не може да се извърши отъ хора, които сж вече на власть.

Г. — И азъ виждамъ това, но какъ да си го обясниме?

Р. — Причинитѣ му сж отъ най-различно естество. Властникътъ е заетъ съ държавни работи и нѣма време за обществена работа. Освенъ това, хората, и особено българитѣ, не обичатъ да следватъ слѣпо властници. Само интересчиитѣ се натрупватъ около тѣхъ, а това отблъсва най-добритѣ хора.

Най-важната причина обаче, се състои въ това, че подобни правителства се състоятъ отъ хора, които никога не сж били обществени водачи и нѣматъ качеството да водятъ хората съ личнитѣ си особености. Истинскиятъ водачъ се издига всредъ хората, чрезъ борба и подвизи, съ които спечелва най-напредъ довѣрието имъ и тѣ тогава съ радостъ

му се подчиняват и го следват. Това исках да подсказва като напомних, че нѣщата и въ социалния свѣтъ растатъ отъ долу на горе. Правителства като сегашнитѣ не могатъ да създадатъ спасителна обществена сила. Тѣ сж поставени вече горе и не могатъ да я построятъ отъ тамъ на долу. Ако членоветѣ му бѣха по природа политически водачи тѣ нѣмаше до тази си възраст да останатъ въ професиитѣ си, настрана отъ политическитѣ борби. Въ сегашното си положение тѣ могатъ временно само да тикатъ по малко и то съвсемъ несигурно държавната кола.

Г. — Какви други особености виждате въ тѣзи управления?

Р. — Бихъ могълъ да кажа много и то все неутешителни особености.

Такива управления не сж окриляни отъ въодушевлението на нацията и затова биватъ винаги сервилни къмъ чужбина. Външната имъ политика бива боязлива и недостатъчно горда. Спомнете се напримеръ какъ се склучи единъ отъ нашитѣ пактове за вѣчно приятелство. Вижете какъ нашиятъ контролъ на печата не допуска нито дума, която дразни съседитѣ ни. А тѣ не се дразнятъ само когато се унижаваме. Какъ ще работимъ тогава за националното си възпитание безъ срѣдствата на публицистиката и на печата изобщо?

Такива управления, се отклоняватъ по сжщата причина още повече и започватъ дори да угодничатъ на чужбина само и само да си помогнатъ и по външнополитически пжтъ да останатъ на власть.

Тѣ се състоятъ най-вече отъ деятели, които не виждатъ много важни духовни нужди на нацията, оставатъ ги безъ грижи и нацията упада. Помислете само за безтревожното отношение сега къмъ подигането на националната ни гордость, за свободата съ която предателитѣ сега се ширятъ у насъ

и за пречкитѣ, които се правятъ скрито на войската, която съ право иска да се въоръжава.

Такива и други още нерадостни особености иматъ подобни управления. Докато партизанщината убиваше нацията, тѣзи управления довеждатъ нацията до положението на орелъ, коумто редовно подрѣзватъ крилата и когото редовно хранятъ съ вегетарианска храна.

Г. — Много често, когато критикуватъ тѣзи правителства, слушамъ обвинения срещу Държавния Глава. Казватъ, че сега той управлява и че тѣй като той ги назначава, то вината е негова. Вѣрно ли е това споредъ васъ?

Р. — Преди да отговоря, моля да си припомните и да ми кажете не сте ли чували тѣзи критики само отъ партизани, главно отъ звенари и отъ тѣхнитѣ съюзници?

Г. — Вѣрно е, че отъ такива хора съмъ ги чувалъ, но нима тѣ никога нищо вѣрно не могатъ да кажатъ?

Р. — Не, защото този въпросъ е въ центъра на борбата имъ. Какъ си обяснявате обстоятелството, че следъ 19-и Май, когато се готвеха да посегнатъ на Държавния Глава, партизанитѣ го направиха знаме на борбата си, а сега, когато той не може да имъ даде да лапатъ, тѣ го обвиняватъ. Защото тогава тѣ себе си, а не него, искаха да запазятъ и защото сега искатъ чрезъ заплашвания да получатъ властьта.

Г. — Вие не ми отговаряте направо. Азъ питамъ, неможе ли наистина Държавниятъ Глава да нареди нѣщо по-добро?

Р. — Исканъ най-напредъ да обърна вниманието Ви къмъ източниците на тѣзи критики.

Държавниятъ Глава не може да направи това, което цѣлата интелигенция на нацията не може още да стори. Освенъ това, той не може да създава самъ партии и организации. Пъкъ и да можеше, помислете само какво биха плещили тогава хулителитъ за които говориме. Никой свѣсенъ човѣкъ не бива да иска отъ Държавния Глава да изгори себе си лично, а заедно съ това и монархията у насъ, въ политическитѣ борби. Той и монархията трѣбва да останатъ незасѣгнати отъ временнитѣ борби.

Г. — Това е вѣрно, но не може ли той да намѣри и да постави на чело на управлението истински държавници и народни водачи?

Р. — Представете си само за моментъ, че Държавниятъ Глава Ви повика днесъ и Ви каже: „Господинъ Х, моля въ петъдневенъ срокъ да ми посочитѣ 8 българи, истински държавници и народни водачи, за да ги назнача веднага министри“.

Помислете сега и кажете кои 8 души ще посочите?

Г. — Но Вие нарочно ме по ставяте на тѣсно, защото добре знаете, че не мога да посоча такива 8 души.

Р. — Значи и Вие не виждате сега въ нашия животъ такива хора. Защо искате тогава отъ Държавния Глава да намира нѣща, които нѣма всредъ насъ?

Г. — Азъ съмъ обикновенъ гражданинъ, а той е Държавенъ Глава и е длъженъ да намира всичко, което ни трѣбва.

Р. — Вѣрвате ли самъ, че това което казвате е справедливо и възможно?

Г. — Не, но давамъ този отговоръ, защото и на менъ сж отговаряли по сщия начинъ.

Р. — Сега стигнахме вече до едно положение, което трѣбва да стане ясно, на всѣки добъръ българинъ.

Държавниятъ Глава може да борава само съ такива общественици, които сж изпъкнали сами и които сж излѣзли на чело на политическия животъ на страната. Затова презъ партизанското време, той боравеше само съ водачитѣ на партиитѣ. Съ хора като Васъ напримѣръ той нѣмаше основание да борава. Но партиитѣ се изродиха, водачитѣ имъ до единъ се компрометираха и бидоха бутнати безъ участието на Държавния Глава. Отъ тогава той не може да борава вече и съ водачитѣ на партиитѣ. Защото ако заработи пакъ съ тѣхъ, не ще угоди на болшинството българи, които сж противъ партизанството. Видѣхте резултата на нѣкои избори. Съ кого да борава тогава? Политическиятъ ни животъ е стигналъ до мъртва точка. Партизанитѣ не смѣятъ да се борятъ и сами да взематъ властта, а пицятъ на готово да имъ я дадатъ. Здравата частъ на обществото не ги ще вече. Нищо ново не се явява и затова Държавниятъ Глава нѣма друга възможность освенъ да борава временно съ отдѣлни хора, защото държавата нито бива да се ограбва отъ партизани, нито пъкъ може да остане безъ никакво правителство.

Г. — До кога ще върви по този начинъ?

Р. — Докато ние сами не изпълниме дългътъ си и не създадеме спасителна политическа организация. Тогава въ една истинска и водена съ жертви

борба ще израстнатъ истински водачи, които ще ни оправятъ. Нѣма другъ начинъ за създаване и откриване на водачи, освенъ борбата.

Г. — Ами когато такива водачи излезатъ наяве, Държавниятъ Глава ще имъ даде ли властта?

Р. — Въ това нѣма съмнение, защото той никога не се е противопоставялъ на водачи, които сж били подържани отъ обществото.

Г. — Нѣкои казватъ, че той не обича силни водачи и скритомъ пречелъ да израстватъ такива водачи. Трѣбва ли да вѣрваме на това твърдение?

Р. — Преди всичко на истинския водачъ не се пречи. Освенъ това всѣки Държавенъ Глава милѣе за напредъка на страната си и самъ се най-много нуждае отъ силни и способни сътрудници. А отъ самозвани натрапници, като измамника отъ 19-и май, Държавниятъ Глава е длъженъ да се брани заради насъ. Хинденбургъ не даде на готово властта на Хитлеръ, а го остави да докаже до край, че е пълненъ водачъ на нацията. Мусолини не закачи Краля, а спомогна да стане Императоръ. Такива сж истинскитѣ водачи, а не като Стамболийски и 19-томайскиятъ измамникъ.

Г. — Това ми е било винаги ясно, но представете си, отъ многого критики на Държавния Глава и азъ бѣхъ почналъ да се разколебавамъ понѣкога.

Р. — Разбирамъ много добре. Защото знамъ колко организирано агитиратъ пораженцитѣ у насъ. Въ Пладняро-звенарския съюзъ сж се надумали да прехвърлятъ вината за всичко у насъ, все на Дър-

жавния Глава. Когато се пита напиримѣрь, защо еди кой си Министѣрь е сторилъ тази грѣшка, защо правителството сбѣрка, или защо престѣпникътъ О. е амнистиранъ, или защо горитѣ се изсичатъ, тѣ отговарятъ, защото Царьтъ го избра, защото Царьтъ го назначи, защото Царьтъ подписа, защото Царьтъ тѣрпи и т. н. Не разбирате ли каква е целта на тази тактика?

Г. — Разбирамъ много добре. Тѣ искатъ да подронятъ неусѣтно по този начинъ престижътъ на Царя и подгатвятъ съ това предателското си дѣло. Но не ми е ясно, защо освенъ пладнярозвенаритѣ и другитѣ партизани прилагатъ сжщата тактика. И тѣ ли сж предатели?

Р. — Не, тѣ сж рушители. Въ партизанското си заслепление и въ жаждата си за властъ, тѣ сж готови много ценности да сринатъ. Има и наивни граждани, които сж повлияни отъ тази агитация и които я подържатъ несъзнателно. Трѣбва часъ по-скоро да се пресушатъ изворитѣ на пораженството у насъ.

Г. — Трѣбва да призная, че обясненията Ви ме ободряватъ, защото подкрепятъ вѣрата ми. Все пакъ искамъ да ми обясните нѣщо, което казахте преди малко. Казахте, че ние буднитѣ българи трѣбва сами, отдолу и съ борба, да изпълнимъ дългътъ си. Но азъ се питамъ, какъ ще се намѣри общъ центъръ отъ който да се започне борбата, нѣма ли да се започне отъ много мѣста такава борба и не ще ли се стигне до борби между националисти?

Р. — Въпросътъ Ви е много сериозенъ. Нѣма съмнение, че положението всредъ което е изпаднала.

Българщината, подтиква мнозина към спасителна инициатива. Нѣма съмнение, че такива инициативи ще изпъкнатъ отъ много мѣста. Но иначе не може и да бжде. Когато единъ редъ умира, нацията напѣва къмъ новото, мнозина долавятъ този напѣнъ и трѣгватъ по свои пѣтища напредъ. Затова и у насъ ще има успоредни инициативи.

Г. — Но това не ще ли обезсилва здравето у насъ?

Р. — Отначало сигурно ще го обезсилва, но казахъ вече, че то е неизбежно. Въ края на краищата, нацията ще бжде спасена отъ най-силната отъ успореднитѣ инициативи. Въ процеса на борбата най-годнитѣ водачи ще ваятъ организацията си, като снѣженъ валякъ, ще поематъ другитѣ по-слаби успоредни течения, докато най-силното увлече всичко и победи.

Г. — Виждамъ, че Р. Н. Б. е най-здравата досегашна инициатива. Какъ ще се отнасяте къмъ родлюбивитѣ организации?

Р. — Ние не ще ги закачаме и никога не бихме посегнали на такава организация. Но нека Ви кажа, че ако отъ нѣкъде посегнатъ на насъ, ще отвърнеме по такъвъ начинъ, че никой не ще посмѣе да повтори вече.

Г. — Не сте ли склонни да се съюзите съ подобни организации?

Р. — Въ никакъвъ случай. Ние знаеме, че мозайкитѣ се пропукватъ тамъ, кждето сж слепени отдѣлнитѣ части. Затова нѣма никога да правиме организационни мозайки. Р. Н. Б. е отворено за

всѣки честенъ и жертвоготовъ българинъ, но не и за организации и за групи отъ хора.

Г. — Познавате ли за сега успоредни на Р. Н. Б. организации?

Р. — Ние не виждаме още подобни организации. Познаваме две неорганизиранни срѣди, които се наричатъ „нови“, но смѣтаме и дветѣ за негодни и безплодни. Познаваме и С. М. Н. Л. Въ тази младежка организация, членуватъ много добри млади българи, но ржководството ѝ е детинско, безидейно и за жалость твърде користо.

Г. — Какво е становището на Р. Н. Б. по отношение на емигрантскитѣ организации?

Р. — Нашитѣ четири емиграции представятъ най-изстрадалитѣ въ наше време българи. Победата на Р. Н. Б. ще озари тѣхъ най-вече. Нашата борба включва тѣхнитѣ стремежи и затова сме убедени, че тѣ ще ни подкрепятъ.

Г. — Предполагате, че тѣхнитѣ организации ще влѣзатъ въ Р. Н. Б.?

Р. — Това не може и не бива да стане. Нали Ви казахъ, че Р. Н. Б. си забранява да поема организации и групи. То се изгражда като стройна и цѣлостна организация. Но ние предполагаме, че много отъ прокуденитѣ българи ще станатъ ратници и че тѣзи които не ще станатъ ще ни подкрепятъ морално.

Г. — До колкото знамъ една отъ нашитѣ емигрантски сръди създаде доста мъжи на държавата ни. Какво ще ми кажете въ това отношение?

Р. — Националната трагедия на тѣзи българи е толкова голѣма, че обяснява лесно нѣкои крайности отъ миналото. Освенъ това трѣбва да се има предвидъ, че чуждестранни противобългарски центри употребиха грамадни сръдства за да предизвикатъ, съ помощта на наши родобитстѣпници, въпроснитѣ крайности. Ако обществото знаеше истината, щѣше по-друго яче да мисли.

Г. — Вие значи не имъ се сърдите!

Р. — Не, защото ги разбираме и защото ние всички носимъ обща вина заедо изоставихме държавата си на безогледното партизанство, което нехаеше за националнитѣ ни интереси и всичко изкористяваше.

Г. — Нима и за това пакъ трѣбва да виниме партизанството?

Р. — Разбира се. Пълното безгрижие на партизанскитѣ управления къмъ националния ни идеалъ, принуди отдѣлни български сръди сами да работятъ. Всѣка отъ нашитѣ емиграции започна да се бори сама за своя роденъ край. Националниятъ ни идеалъ се разкъса на части. Отдѣлни емигрантски сръди, влѣзоха по-между си въ стълкновение и си изработиха противоположни становища по външната ни политика. И така намѣсто общобългарска солидарностъ и планомерна работа за осъществяване на националния ни идеалъ, у насъ се яви несъгласие и борба между българи.

Г. — А кое бѣше най-желателно споредъ васъ?

Р. — Споредъ насъ българската държава трѣбваше да поеме съ всички сили работата за осъществяването на националния ни идеалъ. Тогава отдѣлнитѣ частични инициативи не биха се явили. Но партизанството нехаеше и предизвика бъркотията. Тодори започна по-късно да я използва за свои цели.

Г. — Сега обаче, революционнитѣ емигрантски организации сж разтурени. Не намирате ли, че този въпросъ е приключенъ вече?

Р. — Разтурени сж организациитѣ, но идеята за свобода на родния край е жива. И докато българската държава не убеди всички и то съ дѣла, че е поела по най-ефикасния възможенъ начинъ, планомерна борба за осъществяване на националния ни идеалъ, дотогава идеята на всѣка отдѣлна емигрантска сръда ще живѣе. А жива ли е идеята, тя ще роди рано или късно организация.

Г. — По какъвъ начинъ може да се достигне това? Какво трѣбва да се направи та българската държава да поеме работитѣ тѣй както Вие казвате?

Р. — Само когато всички здрави българи, безъ разлика дали сж отъ свободна България или отъ поробени краища, събератъ силитѣ си за оправяне на държавата. Тогава не ще ни управляватъ вече нехайници и себелюбци, а ще ни управляватъ най-буднитѣ българи. До сега е ставало тъкмо обратното. Най-буднитѣ българи се самоотстраняваха отъ борбата за уредбата на държавата, оставяха я въ ржцетѣ на нехайници, пъкъ следъ това се сърдѣха на самата държава.

Г. — Ще разбератъ ли това българитѣ отъ поробенитѣ краища?

Р. — Имаме основание да твърдимъ, че повечето отъ тѣхъ го разбиратъ много добре. А на малцината, които още не могатъ да свикнатъ съ тази единствено спасителна мисль, ние съ дѣла и съ подвизи ще заслужимъ довѣрието. Тогава ще изчезнатъ помислитѣ за независимостъ на отдѣлни наши поробени краища. Тѣзи помисли не сж нито тактични, нито водятъ до практически резултатъ. Проповѣдването имъ засича възпитанието на българитѣ въ духътъ на националния идеалъ и нарушава съ това общобългарското съгласие.

Г. — Каква роля могатъ, споредъ вастъ, да изиграятъ въ нашия животъ българитѣ отъ поробенитѣ краища, които наричаме емигранти?

Р. — Преди всичко, тѣ иматъ вече една много голѣма историческа заслуга къмъ България. Когато следъ края на войната, обществото ни бѣше изгубило куражъ и надежда, тѣ първи съ подвизи и твърдостъ събудиха националното му съзнание и подигнаха наново националната ни гордостъ. Мжкитѣ, които последваха сж отъ второстепенно значение въ сравнение съ тази грамадна заслуга. Тѣ и въ бждеще ще бждатъ измежду най-буднитѣ българи. Както онѣзи българи, които изпитватъ на гърба си тѣжестъта на социалнитѣ неправди сж най-дейни въ социалнитѣ борби, така и българитѣ, които на себе си изпитватъ мжката отъ поробването на части отъ България, ще бждатъ най-дейни въ борбата за обединението ни.

Г. — Какъ изразява Р. Н. Б. становището си по отношение на борбата за обединението на българщината?

Р. — Добруджа, Западни покрайнини, Тракия и Македония, сж части отъ снагата на България за чието спасение всѣки трѣбва да работи подъ стройното и целестремително ржководство на една възродена българска държава.

Г. — Позволете да задамъ единъ, може би деликатенъ въ наше време, въпросъ. Не очакватели, че вашето тѣй цѣлостно родолюбие ще бжде подкрепено отъ войската?

Р. — На ратницитѣ отъ Р. Н. Б. е строго забранено да разговарятъ по политически въпроси съ военни лица на действителна служба.

Г. — Защо сте толкова строги по този въпросъ?

Р. — Защото отъ всички институции, ценимъ най-високо войската и не си позволяваме да смущаваме нейниятъ редъ.

Г. — Ами нѣкои твърдятъ, че безъ нея нищо не можело да стане. Какво мислите вие?

Р. — Така твърдятъ онѣзи, които нѣматъ гражданска жертвоготовностъ за да изпълнятъ политическиятъ си националенъ дългъ. Тѣ искатъ да да имъ се подарява властъта, дори ако това струва най-голѣми жертви на държавата.

Г. — Това е вѣрно, но азъ попитахъ вие какво мислите да правите?

Р. — Ние правиме отъ здравитѣ българи политически войници на Българщината и изграждаме:

Р. Н. Б. като нейна политическа войска. Ние ще изграждаме България въ мирно време, а въ военно време ще се влѣме въ войската и ще ѝ дадеме несъкрушими български воли за борба до победа.

Г. — По отношение на полицията какво становище имате?

Р. — На ратниците е строго забранено да привличатъ полицаи въ Р. Н. Б.

Г. — Защо?

Р. — Защото полицаятъ има свой формаленъ служебенъ дългъ, а ние имаме свой граждански националенъ дългъ. Ако привлечемъ полицаи, щѣхме сигурно да поставяме често съвестта му на изпитание. Ние не сме партизани властогонци, които нищо не щадятъ, а сами не сж готови на жертва. Ратническиятъ път е стрѣменъ, но чистъ и води къмъ трайна победа.

Г. — Искане ми се да попитамъ сега за материалнитѣ ви източници. Колкото и да е нерадостно, все пакъ трѣбва да признаеме, че и най-свѣтлата идея и най-добритѣ борци, мжчно успѣватъ безъ срѣдства. Отъ къде черпитѣ срѣдства за работа и намирате ли ги?

Р. — Вие задавате единъ много важенъ въпросъ. Р. Н. Б. има нужда отъ срѣдства, но и въ България паритѣ се намиратъ или у хора, отъ които не бива да се приематъ или у хора, които мислятъ само за себе си и не ги даватъ за национална работа. Изключенията сж много рѣдки.

Г. — Казахте, че има хора отъ които пари не бива да се приематъ. Отъ какви хора напимѣръ, не бихте приели пари?

Р. — Р. Н. Б. е много внимателно въ това отношение. То не може да приема срѣдства отъ чужденци и инородци. Причината е ясна. То не може да приема пари отъ спекуланти и отъ хора, които даватъ, за да поискатъ утре користна отплата. То не може да приема и отъ хора, чиито срѣдства иматъ тъменъ произходъ. То не може да приема и отъ лица, срѣди или институции, които ще искатъ да повлияятъ неговата независимостъ. Р. Н. Б. съзнава ясно, че и най-малкото материално съприкосновение съ злото, води къмъ зависимостъ и гибель.

Г. — Нима нѣма добри българи, напимѣръ търговци или индустриалци, които да съзнаватъ, че като не могатъ иначе да помогнатъ, трѣбва поне материално да подкрепятъ вашето спасително дѣло?

Р. — Повечето отъ стопанскитѣ деятели сж толкова увлечени въ личнитѣ си работи, че почти всички сж забравили останалото. Едни отъ тѣхъ се скжпятъ, други се боятъ, трети не довѣрватъ, а почти всички сж обществено пасивни. Така е и съ заможнитѣ хора отъ другитѣ свободни професии. Почти никой отъ тѣхъ не е готовъ и на най-малка материална жертва. Тѣ не виждатъ отъ далече, дори собствениятъ си интересъ и не разбиратъ, че ако сградата на България рухне и тѣхъ ще смаже. Виждатъ поробенитѣ ни краища. Всички заможни българи бидоха свлечени до просешка тояга. А хората за които говориме се утешаватъ, за да се самоизвинятъ, че положението на Българщината не е толкова тревожно, и че тя ще се оправи отъ само себе си, така нѣкакъ си отъ други или изневидѣлица.

Г. — Много неутешителни работи ми казвате. Но все пакъ употребяте срѣдства. Отъ кжде ги вземате?

Р. — Сами отъ себе си. Малоимотнитѣ сж въ всѣко отношение по-будни та и въ това отношение сж по-жертвоготови. Така е било винаги. Така е било и презъ времето на нашето възраждане. Изключенията сж рѣдки и затова свѣтятъ толкова по-ярко.

Г. — Като засѣгаме сега лошитѣ страни на обществото, нека Ви попитамъ дали не се боите, че егоизмътъ, кариеризмътъ, безвѣрието и пасивността на повечето хора, ще се окажатъ толкова голѣми, че не ще ви оставятъ да увлечете достатъчно българи въ борбата си?

Р. — Преди всичко ние не се боиме. Хора които се боятъ, нѣматъ мѣсто въ Р. Н. Б. Не се съмнявайте, че ако се бояхме, не щѣхме да тръгнемъ по този пѣтъ, а съ тѣзи усилия все щѣхме да успѣеме много по-добре въ личния си животъ. Не Ви ли е още ясно, че чувството на дългъ ни води по този пѣтъ?

Г. — Виждамъ това. То ми прави впечатление. Но все пакъ бихъ желалъ да ми кажете какъ ще преодолеете онѣзи качества на повечето хора, които Ви изброихъ?

Р. — Егоиститѣ, кариериститѣ, невѣрващитѣ и пасивнитѣ сж били винаги и въ всѣка страна, отначало болшинство. Въ Съветска Русия, въ Фашистка Италия и въ Националсоциалистическа Германия, бѣше сжщо така, пъкъ всжщностъ и тритѣ.

революции успѣха. Защото това сжщото болшинство се състои отъ политически овце, които политическитѣ водачи водятъ, стрижатъ, поятъ и доятъ по силата на политическата си мощъ. И у насъ е било винаги така. Сжщото болшинство не се ли подчини толкова пѣти на най-противоположни партизански управления?

Г. — Това е донѣкжде вѣрно, обаче, този типъ хора, не сж винаги еднакво многобройни. Има моменти когато голѣма частъ отъ тѣхъ се събужда, става дейна и започва да участвува въ борбитѣ.

Р. — Радвамъ се, че стигнахме до тази мисль. Кога започватъ да се будятъ тѣзи хора? Или когато злото опре до кожата имъ или когато нѣкой съ подвизи успѣе да ги увлече. Ето защо ние смѣтаме, че старата комунистическа максима „колкото по-зле толкова по-добре“ се обърна сега въ наша полза и ето защо Р. Н. Б. не обича да приказва, а предпочита да действува. И българитѣ се наситиха вече на хубави думи и на красиви писания. Отъ сега нататкъ тѣ ще вѣрватъ и ще следватъ само хора, които ще вършатъ подвизи предъ тѣхъ.

Г. — Щомъ като сте избрали толкова честна и ясна тактика, защо пуцатъ толкова слухове противъ Р. Н. Б.?

Р. — Защото интригата е станала у насъ главното срѣдство за политическа борба. Ние знаеме всички лъжи, които сж пуснати срещу Р. Н. Б. и държиме много точна смѣтка за тѣхнитѣ автори.

Г. — Но каква полза иматъ нѣкои срѣди отъ пуцането на лъжливи слухове?

Р. — Всички развратени политически срѣди си служатъ съ такава интрига, която е на тѣхъ полезна. Така напимѣръ повечето партизани лъжатъ, че сме правителствена организация, защото знаятъ, че българинътъ не обича казионни готовански организации. Звенаритѣ твърдятъ, че сме монархистическа организация, защото искатъ да настроятъ срещу насъ всички пораженски срѣди. Евреитѣ разправятъ, че сме чисто антисемитска организация и че сме потикнати отъ чужбина, защото искатъ да ни омаловажатъ и да ни изложатъ. А тъй като значителна частъ отъ обществото е противъ масонството, то нѣкои лъжатъ, че Р. Н. Б. е потикнато отъ масонитѣ, та който е противъ тѣхъ да бжде настроенъ и противъ Р. Н. Б.

Г. — Нека Ви прекъсна за малко. Какво е вашето становище къмъ масонството?

Р. — Ние отричаме масонството, защото епохата въ която действуваме изисква пълна обществена яснота отъ всички организации. Нацията иска съ право да знае кой какво върши. Ратничеството не само, че нѣма нищо общо съ масонството, но го отрича.

Г. — Вие си обяснявате значи слуховѣтъ срещу васъ само съ желанието на нѣкои срѣди да уврѣдятъ Р. Н. Б.?

Р. — Не може да има друго обяснение. Всички пораженски срѣди срещу които се боримъ, си служатъ най-широко съ интригата и съ клеветата. Ние сме сега за тѣхъ най-опасни и тѣ започватъ вече съ старото си изпитано оръжие. Казвамъ, че започватъ, защото отъ сега нататкъ клеветитѣ ще ваятъ като дъждъ. Колкото по се разгаря борбата и колкото повече ще напредва Р. Н. Б., толкова по-

стрѣвни и по-отровни ще станатъ клеветницитѣ. При това тѣ ще клеветятъ не толкова Р. Н. Б. като цѣло, а ще клеветятъ главно ржководнитѣ му ратници.

Г. — Защо предполагате, че противницитѣ ви ще предпочитатъ да клеветятъ лично ржководни ратници, отколкото да се борятъ идейно срещу Р. Н. Б. или пъкъ да го клеветятъ изцѣло?

Р. — Първо, защото цѣла срѣда е много мжчно да се клевети вкупомъ. Второ, защото идейната борба изисква най-напредъ да си правъ и следъ това изисква много работа. Освенъ това, идейната критика изисква да накарашъ хората или да те четатъ или да те слушатъ. А това е много трудно. Затова марксистическата, демократическата и партизанската пропаганда изобщо, прилага старото и изпитано въ цѣлъ свѣтъ срѣдство — клеветата. Тя се прилага лесно, евтино и безъ отговорност. Щомъ искатъ да увредятъ една организация, агитаторитѣ започватъ да клеветятъ ржководнитѣ ѝ лица. Борбата въ Германия се водеше не толкова срещу националсоциализма като идея, а срещу Хитлеръ лично.

Г. — По-резултатна ли е тази тактика?

Р. — Разбира се. Ако успѣете да ударитѣ водачитѣ лично, обезглавявате организацията и обезсилвате идеята. Клеветата излага водачитѣ не само предъ обществото, но и въ средъ организацията. Ако тя има членове, които ще повѣрватъ на клеветата или на интригата, довѣрието и съгласието въ средъ организацията пропада. Затова противницитѣ ѝ се мжчатъ да вмъкнатъ и въ самата организация провокатори-клеветници. Тѣ иматъ нарочната задача да разколебаватъ членоветѣ ѝ.

Г. — Колко е неблагодарна политическата борба! Какво ще прави Р. Н. Б. за да се предпазва от клеветата и интригата?

Р. — Бждещето ще Ви докаже, че точно въ това отношение сме постигнали пълна сигурност. Всредъ организацията сме създали пълна морална и материална отчетност на всъки ржководенъ ратникъ предъ всъки другъ ратникъ. Създали сме такова самонаблюдение, че всъки вмъкнатъ провокаторъ би билъ откритъ и би получилъ веднага основания да се увива нѣколко седмици въ овчи кожи. Така чистотата, отчетността и довѣрието между насъ сж винаги пълни.

Г. — Добре, това е вътрешната ви защита, ами какъ ще се защищавате предъ обществото?

Р. — Клеветникътъ е винаги престѣпенъ. Ние сме въ състояние да откриваме повечето клеветници. А щомъ откриемъ клеветникътъ, ние ще покажемъ на обществото истинскиятъ му образъ. Освенъ това, споредъ случая, ще има и друга съответна отплата. Но, което е най-важно, ние ще вървиме неотразимо напредъ и съ дѣлата си ще говориме на българитѣ. Въ края на краищата тѣ ще разбератъ истината, а когато дойде Видовденъ, всъки ще получи заслуженото.

Г. — Виждамъ, че и въ това отношение сте на най-вѣрния пътъ. Споменахте преди малко думата „водачи“. На какви начала е поставено ржководството на Р. Н. Б.? Имате ли главенъ водачъ?

Р. — Р. Н. Б. се основава на водаческото начало. Всъко подѣление на Р. Н. Б. се ржководи единолично, но главенъ водачъ нѣмаме.

Г. — Защо?

Р. — Защото главниятъ водачъ изобщо, може да се яви само като резултатъ на една продължителна борба. Той се ражда самъ съ дѣлата си и тогава всички съ радостъ го следватъ и му се подчиняватъ. Допустимо ли е да набедимъ нѣкой измежду насъ отнапредъ за главенъ водачъ?

Г. — Но все нѣкой трѣбва да ви ржководи.

Р. — Р. Н. Б. се ржководи отъ малочленно ржководно тѣло и то съ истинска пѣргавина и съ желѣзна дисциплина. Ние смѣтаме за свой най-голямъ дългъ да откриваме и да издигаме въ ржководството заслужили ратници. Едва ли можете да си представите съ каква радостъ се върши това у насъ.

Г. — Трѣбва да заключа, че между ратницитѣ нѣма нито сѣнка отъ карьеризъмъ или себелюбие.

Р. — Та нали ние тъкмо срещу тѣзи пороци се бориме! Нали у насъ сж събрани само хора, които сж трѣгнали лично да губятъ, само българската нация да спечели. За насъ е ясно, че окончателниятъ водачъ на Р. Н. Б. работи сега нѣкъде безъ може би да знае още, че има Р. Н. Б. Ние ще развиваме борбата, той ще ни намѣри и съ дѣлата си ще стигне самъ, за наше щастие, на своето мѣсто.

Г. — Разговорътъ ни продължи твърде много и ще трѣбва да се разотиваме скоро. Бихме могли съ дни да говоримъ, защото предметътъ на разговора ни е почти неизчерпаемъ.

Р. — Все пакъ основнитѣ истини въ живота сж малко и ясни. Но повечето хора иматъ основното свойство да ги знаятъ и все пакъ да не ги прилагатъ.

Р. Н. Б. е решено на всѣка цена да изпълни това, което всички здрави българи иначе знаятъ и желаятъ, но не намиратъ сили да извършатъ.

Г. — Отъ всичко, което ми казахте днесъ, съмъ много доволенъ. И у насъ най-после се намѣриха мъже, които сж тръгнали стройно да водятъ борбата за спасението на Българщината.

Но азъ виждамъ, че сте твърде крайни, и че ще имате много врагове.

Вие откривате общъ фронтъ на комунисти, социалдемократи, на пладняро-звенаритѣ и на всички партизани.

Вие се борите срещу спекулантството, социалното грабителство и засѣгате еврейството.

Вие се борите срещу родоотстъпничеството изобщо и целите да пресечете каналитѣ му съ чуждестраннитѣ централи.

Обявявате война на толкова много противници, които разполагатъ богато съ сръдства, а сами държите само чисти сръдства и не търсите чужда помощъ.

Всичко това е много идеално, то прави честъ на Р. Н. Б., но азъ се питамъ, кой ще бжде съ васъ и ще успѣете ли?

Р. — Кой ще бжде съ насъ и ще успѣеме ли? Мислите ли, че има нѣкой отъ насъ, който не си е задавалъ този въпросъ?

Най-лесна е позицията на „благоразумния“ гражданинъ. Той е критикъ и скептикъ. Той знае лошитѣ страни и казва: „това е много добре, но животътъ е такъвъ, че то не ще успѣе“. И тъй като повечето нѣща наистина не успѣватъ, той е най-често правъ. Но, кажете ми Вие, този „благоразуменъ“ гражданинъ, направилъ ли е до сега въ историята на кой и да е народъ нѣщо значително?

Г. — Знамъ, че Наполеонъ и Мусолини и Хитлеръ, заедно съ всичкитѣ имъ приятели не сж били отъ „благоразумнитѣ“ граждани и че отначало сж ги смѣтали за чудаци, за авантюристи и за какви ли не още.

Р. — Ами кой извоюва победитѣ ни при Сливница, Одринъ, Лозенградъ, Люле-Бургасъ, Добричъ, Тутраканъ, Дойранъ, Черна и на толкова още мѣста? Знаете ли кжде се бѣха наредили тогава „благоразумнитѣ“?

Г. — Нека забравимъ сега тѣзи излишни хора. Въпросътъ бѣше кой ще бжде съ васъ и ще успѣете ли?

Р. — Ако Левски, Раковски и другитѣ наши борци бѣха попитани, ще успѣятъ ли, какво щѣха да отговорятъ? Една шепа хора поведоха борбата срещу една могъща отоманска империя, а народътъ за който се бореа бѣше неукъ, потиснатъ и почти заспалъ. И шепата хора все пакъ спечели борбата.

Ами ако Раковски и Левски можеха да се върнатъ сега при насъ и ни кажеха: „Ние направихме невъзможното възможно, а вие сега имате 6¹/₂ милиона грамотни и будни вече българи, имате свободна държава и своя победоносна войска, имате и онова за което ние блѣнувахме. Какво правите вие сега? Вашата днешна задача, би била за насъ по лесна отъ детска игра!“

И представете си сега, че тѣзи великани дойдеха наистина между насъ и ни поведоха, а Вие имъ зададохте въпросътъ ще спечелятъ ли борбата!

Ами помислете си, какво щеше да стане отъ днешна България, ако тѣ поемеха ръководството ѝ, и какво щеше да стане съ картата на Балканския полуостровъ?

Българскиятъ народъ не може да се е промѣнилъ само за 20 години. Кръвта му и дарбата

му сж пакъ сжщитѣ. Ние сме били само временно, отъ края на войната насамъ, упоени, замаяни. Вие днесъ виждате, че Раковски, Левски и Караджата сж били великани, но съвременниците имъ ги смѣтаха за декласирани хора, за неблагоразумни, за авантюристи. Никой почти не вѣрваше, че тѣ ще успѣятъ. Успѣхътъ имъ наистина не бѣше за вѣрване. Но днесъ който не вѣрва, не бива и да ни интересува за сега. Той по-късно ще повѣрва.

Ние черпимъ непрестанно нови български воли и виждаме най-добре колко много българи мислятъ и чувствуватъ като насъ. До нашата готовность сж стигнали сами по свой пжтъ и усетъ, много и много българи, а борбата ни само събира въ Р. Н. Б.

Съ насъ е постоянниятъ стремежъ на българщината къмъ социална правда и къмъ национална мощь.

Съ насъ сж интереситѣ на сегашнитѣ и на иднитѣ българи.

Съ насъ е духътъ на времето.

А ние сме политически войници на България, за които националното дезертьорство всредъ лични интереси е по-тежко и отъ най-силното страдание дошло отъ национална борба.

Ние ще вѣрваме стройно, безъ огледъ на жертвитѣ и долавяме вече първитѣ тръпки отъ гордата крайна победа!

Г. — Нѣмамъ нужда да питамъ повече! А сега, довиждане и помози Богъ!

Р. — Довиждане, ще изпълнимъ дългътъ си!

